

PAPA KARRONG.

We zijn het volkomen eens: de meeste volkstypes behoren tot het "gens" Zonderlingen. En door Zonderlingen dient hoofdzakelijk verstaan te worden: suffertjes, dood-brave bloeden, simpelen, laatdunkigen een beetje van Lotje getikt enz. . .

Het zou echter een grote vergissing zijn te willen veralgemenen en het woord "Volkstype" uitsluitend een pejoratieve betekenis toe te kennen.

Om deze lichtzinnige mening te beschamen houden wij er dan ook aan een mooie figuur te belichten, een proto-volkstype uit de vorige eeuw, namelijk Papa Caron. (Spreek uit "Karrong" in het Oostends).

Papa Caron was een visser. Een visser in de volle, de ware, de echte, de edele zin van het woord. Een visser die bijna zestig jaren gevaren had. Een visser die zijn stiel op zee en op de sloepen leerde. Op de houten zeilsloepen van vóór 1900, wel te verstaan, want Papa stierf reeds in 1898 . . . Een visser die zich opgewerkt had door taai en hardnekkig werken en het van "boetten" tot "stierman" wist te brengen. Een van de beste Noordzee- of IJslandvisser, die Oostende in de tweede helft van de vorige eeuw gekend heeft.

Charles Caron werd in 1826 geboren "oender den Hollander", t.t.z. toen België nog met Nederland verenigd was.

Het ligt niet in onze bedoeling een patente levensbeschrijving van "Charrel Karrong" te geven. Onze taak ligt slechts hierin : aan te stippen en te verklaren waaraan Caron het te danken heeft een ereplaats te bekleden onder de Oostendse volkstypes. Want Papa Caron was niet alleen algemeen bekend onder de vissersbevolking of door iedereen die er mede in betrekking stond, doch ook door alle standen van Oostende, 't zij klein of groot. Ja, zelfs door dagblad-reporters, kunstschilders enz. Zo heeft kunsttekenaar Mars onze Papa Caron pittig en raak afgebeeld in zijn album "La Vie Ostendaise", verschenen in 1894...

Wat de kinderjaren en jeugd van Charrel Karrong geweest waren, laten wij volledig aan uw verbeeldingsvermogen over. De mannelijke jaren toonden ons een struise, kloekgebouwde, bonkige visser die neiging had om zwaarlijvig te worden. Hetgeen dan ook gebeurde. Een boom van een vent!..

Hij droeg lange tijd een eigenaardige ringbaard, zonder bakkebaarden of knevels. Een der meest karakteristieke en mooiste visserskoppen uit vroegere tijden, die ik ooit gezien heb. Vooral zijn grijsblauwe blik had iets betoverends : een blik die de verre horizonten peilt. Een echte zeemansblik. Sommigen beweren dat beeldhouwer Karel De Kesel onze Caron gekozen had voor één van zijn twee verheven beeldwerken, die vroeger de de Smet de Naeyerbrug versierden. Dit is echter onjuist. Alhoewel De Kesel nooit een beter model had kunnen vinden...

Charrel Karrong werd tamelijk jong als stuurman aangesteld. Hij heeft slechts voor twee reders gevaren in zijn lang vissersleven, namelijk voor de heren Hamman en Vroome. Men vocht letterlijk om onder de bevelen van Caron te mogen varen. Daartoe bestonden verschillende redenen : 1° Stuurman Karrong was wellicht de vaardigste en kloekmoedigste Oostendse visser uit de tweede helft van

de XIXde eeuw. 2° Niet alleen kwam hij steeds "Zoett verzoetten" van de "Noord" terug, doch hoe dikwijls deed hij niet "de Grote Uitzoenderinge"?

Voor de lezers, die deze uitdrukkingen niet begrijpen, zij gezegd dat, wanneer een sloep "zout verzouten" binnenzeilde, ze alsdan met een volle lading gezouten kabeljauw uit het verre Noorden terugkwam nadat de ganse voorraad zout opgebruikt was. De lading bestond alsdan uit 80 tot 100 vaten "moluwe"...

Wat de "Grote Uitzondering" betrof, zei men van een sloep die tweemaal in één en hetzelfde jaar naar de "Noord" trok, t.t.z. naar de Feroë-eilanden of naar IJsland, hetgeen slechts zelden gebeurde. Want deze verre en langdurige reizen waren niet alleen uiterst lastig, doch ook vol gevaren. Oostende heeft weinig jaren gekend zonder het verlies van een of meer sloepen te moeten betreuren...

Papa Caron werd trouwens om deze uitzonderlijke feiten herhaaldelijk gedekoreerd.

Geen wonder dus dat de naam en faam van Karrong overal gunstig verspreid en alom geacht werd. Doch waaraan had hij de bijnaam van Papa verdiend?

In deze verre tijden namen de sloepen steeds een leerjongen aan boord. Meestal na hun Eerste Kommunie. Soms eerder nog. Kinderen dus...

In tegenstelling met andere stuurlieden, was Karrong een echte vader voor deze leerjongens. En niet alleen voor die kinderen, doch ook voor de ganse bemanning. Deze aangeboren goedgunstigheid en behulpzaamheid werden weldra spreekwoordelijk. De moeders waren gerust wanneer hun kinderen onder het bevel van Karrong vaarden. Zodat hij ten langen leste door iedereen "Papa" geheten werd. En die eretitel bleef hem bij. Niet alleen op de sloepen die hij bestuurde, doch ook aan wal, op gans het visserskwartier, door al de reders en weldra door gans de stad. Bij zover dat het

onder deze naam was, dat de kunstenaar Mars hem konterfeitte . . .

Wellicht rustten er thans nog een paar oude vissers in het Godtschalck Instituut of zit hier en daar nog een oud Peetje in het zonnetje op een biezen stoel vóór zijn schamele woning, die eens als leerjongen vaarde onder Papa Caron ? . . Spreek ze dan eens over hun eerste stuurman. Hun purpere of wasbleke gezichten zullen dan plots een enkel ogenblikje hoogrood opvlammen en een vonkje zal hun doffe ogen verlichten ! . .

Papa Karrong !

Onder de vissers loopt de jonge generatie thans meestal blootshoofds. Spijtig ! Anders had ik ze kunnen toeroepen : Muts of hoed af voor Papa Caron ! . .